

naša zvezda

Komu naj cvete tvoja življenjska pomlad?

Gospod je bil zapovedal svojemu ljudstvu, naj mu posveti vse prvorojeno: prvence, ki so najprej zrastle na polju in na sadnem drevju, prvence oljke in vinograda, pa tudi vse prvorojence v družini. On je Gospodar življenja, On ga daje in pospešuje, zato je hotel njegove prve sadove jemati za svoje.

»Prvine sadu svoje zemlje prinesi v hišo Gospoda, svojega Boga!« (2. Moz 23, 19).

Simbolično velja ta Gospodova zahteva tudi zate, mladenka. Mladost je prvenec tvojega življenja, posveti jo Bogu v neomadeževanem, krepostnem in po stanovski popolnosti in svetosti stremečem teženju; z rastjo v božje otroštvo!

Spomlad je, ki v naravi toliko zavisi od nje! Kakor zastavi drevo ali njiva na spomlad, tako bo v poletju in v jeseni rodilo in prineslo sad. Če spomladi okleva, tudi poznejši napori ne bodo vedli do dovolj velikega uspeha.

Krščansko dekle, ne zanemarjaj torej v življenjski pomladi, v mladosti, skrbne nege svojega dovetnega srca! Polagaj vase vrednote, ki jih želiš obilo imeti v poznejšem življenju! Koliko vredna je zavest: moja pot je prava, pravilno sem se usmerila, skrbno séjem za bogato žetev svojega poznejšega duhovnega življenja.

Najbrž poznaš kako tovarišico, ki v življenjski pomladi tako ravna, kakor da hoče biti največja sovražnica svojega življenja. Kakor da bi imela več življenjskih pomladi in bi torej smela prvo zanemariti in oskruniti. Kakor da bi tudi tvoje vprašanje žalostno ne obkrožalo njih napačnega početja: »Kaj bo po vsem tem iz njih?«

Le verna, pobožna, čista in za Bogu podobnostjo težeča mladost je srečna, ker le taka pot je zares svetla pot. Kjer je Bog, kjer je poštenje in čednost, tam je dušni mir in iz njega izvirajoče tiho, a zato tem globlje in tem popolnejše notranje veselje. Krepost in sreča sta si rodni sestri.

Dve luči sta, ki moraš nanji posebno paziti: vera in čistost. Silne sape ti ju hočejo ugasiti, zato ju skrbno varuj in zastiraj pred njimi. Vera, posest edino pravega svetovnega nazora; vera, zavedna in odločna, živa in aktivna, ki hoče tudi druge pridobiti zanj in jih ohraniti ter utr-

diti v njej — to ti bodi prva življenjska luč! Odklanjaj marksistično-komunistično vsiljivost kot silno pomoto, zavodnico in nesrečo. Ne Marks ne Lenin, ne Trocki ali Stalin, ampak Jezus Kristus, Sin živega Boga!

Druga luč, ki jo moraš varno nositi skozi življenje, je čistost. Čistost je zmaga pravega nad nepravim, saj je krepko urejanje tega, kar je Bog položil tudi v tvojo notranjost in česar ne smeš zlorabljeni. Naj bo čistost, sramežljivost, pazljivost na telesna in srčna stremeljenja pri tebi načelna, ne le slučajna, ker morda trenutno nisi v nevarnosti.

Lilija, ki si jo ob sprejemu v kongregacijo še posebej posvetila svoji nebeški Materi in Vzornici, je vredna vse tvoje skrbi in vse tvoje odpovedi. Zavedaj se njene dragocenosti, ker le enkrat cvete v vsej svoji snežno blesteči belini.

Tudi tebe vabi blodna babilonka na svojo opolzko pot. Njene radosti so le fata morgana v medleči puščavi gnusa in obupa. Pazi torej na vse svoje osebne stike; pazi na družino, na čtivo in na druge nevarnosti; pazi se in se spoštuj!

*

Oktober je jesenski Marijin mesec. V rožnem vencu stavi Cerkev petnajst velikih dogodkov iz Jezusovega in Marijinega življenja pred tvoje duhovne reči, pred tvoje hrepenenče in iščeče dekliško srce. Petnajst velikih rož iz življenja Device in Matere. Med molitvijo rožnega venca jih rada preišluj. Najlepše strani tvoje duše zazvenijo ob tem razmišljanju, najlepši načrti za poznejše življenje se ti morejo porajati ob njem.

In v oktobru te pozdravlja svetnica, ki je gotovo tudi tebi draga: Terezija Deteta Jezusa. Le zazri se vanjo; najlepši dih mladosti je razlit preko nje, hkrati pa izraža vsa njena osebnost teženje po svetosti in tudi doseženo svetost.

Ali ni res lepo, stopiti v prvenstvu svoje življenjske dobe na svetlo pot resne miselnosti, solidne kreposti, osrečujoče Bogu podobnosti in prave veselosti? O, bodi višjih carstev hči!

Dr. Fr. Jaklič.

Premišljevanje za praznik Kristusa Kralja

Ko je neznačajni in boječi Pilat vprašal nahujskano judovsko množico, kaj naj stori s Kristusom, njihovim Kraljem, so vsi soglasno zavpili: »Križaj ga, križaj ga!« In nekaj ur nato so to strašno zahtevo na Golgoti tudi izvršili. Najbrž bi se Kristus tudi danes ne godilo bolje in bi ga doletela enaka usoda kakor pred 1900 leti na Golgoti. Kjerkoli so sovražniki Kristusovega imena dobili popolno moč v roke, so se najprej vrgli na škofo, duhovnike in katoliške lajike, na može in fante, žene in dekleta in jih pomorili; porušili

so tudi veličastne hiše božje, v katerih prebiva Kristus v sv. Rešnjem Telesu; s tem satanskim delom hočejo zadati Kristusom smrtni udarec. Kjer pa še ne morejo tega storiti z ubijanjem Kristusovih služabnikov in rušenjem svetišč božjih, pa skušajo na drug, silno pretkan in zloben način, izpodmakniti tla Kristusom. Z vsem svojim govorjenjem, pisanjem in obnašanjem skušajo doseči, da bi verniki Nanj niti ne mislili, niti o Njem govorili. Z eno besedo, Kristusa bi najrajši pregnali iz človeških duš. Žal, da imajo v tem mnogo uspehov.

Tudi me katoliške dijakinje in celotne kongregantkinje postajamo pogosto njihov plen. Kar odkrito pomislimo, če ni to resnično. Vera postaja v mnogih dekliških dušah vedno bolj slabotna in mlačna. Vedno manj mislimo pri dnevnih opravilih na Boga, na Kristusa Kralja, na Marijo, na svetnike in na vse tisto, kar je v zvezi z Bogom. Če bi mogle z lučjo posvetiti v naše duše, da bi se pokazale naše misli, potem bi se najbrž ustrašile in se sramovale svojih lastnih misli. Misli na šolo, da; misli na obleko, ki naj bo najmodernejše prikrojena, da; misli na šminkanje, da; misli na frizuro bubi, da; misli na ples-

Misijonska nedelja

Dne 24. oktobra obhajamo misijonsko nedeljo.

V vseh cerkvah širom sveta jo bodo verniki praznovali z molitvijo in z darovi. Misijonska nedelja velja predvsem Družbi za širjenje vere. Kaj vemo o tej družbi? Vsak, ki je nad 12 let star, naj se vpiše vanjo, taka je izrečna želja sv. očeta. Udje imajo dolžnost, moliti dnevno očenaš, zdravamarijo s pristavkom: sv. Frančišek Ksaverij prosi za nas. Na misijonsko nedeljo naj se tudi kongreganistke vse brez izjeme vpišejo v DŠV in naj se v ta namen javijo svojim duhovnim voditeljem. Zakaj morate moliti in delati za misijone? Katoliške dijakinje, katoliška dekleta, katoliške kongreganistke morajo za milijone poganskih deklet izmoliti in izbojevati dar vere od Boga. V nadnaravnem svetu milosti je zakon, da moramo drug za drugega, katoliki za nekatolike, pravični za grešnike, živi za rajne izmoliti in zaslužiti milosti, odrešenje.

V Indiji je 25 milijonov šoloobveznih deklet, v Kini 40 milijonov itd. Do danes so v temi, v šolo večinoma ne smejo, nepismene so, Boga in Marije ne poznajo, svobode nimajo, v mladih letih jih prodajajo ali oddajajo starši v druge hiše v zakon, ne da bi jih vprašali:

Kdo bo vse te neštete dekliške duše pripeljal k Jezusu in Mariji?

Naš sklep mora biti isti, kot ga je napravila Mala sv. Terezija: Vsak korak za misijone, vsaka molitev, vsak trud, vse trpljenje za misijone in misijonarje: ta namen obnovimo vsako jutro.

Mara

Odgovorilo je samo neko momljanje, Mati je spet sedela na svojem prostoru in sukala niti. Iz sobice pa se je slišalo šuštenje, kadar se je obračal list.

»Vsa je zatopljena,« je rekla mati in spet vzdihnila.

Nenadoma pa se je oglasil zmagozladen krik, da se je mati kar ustrašila. Vrata so se sunkoma odprla in Mara je planila v staro, ljubo skupno sobo. Po zraku je vihrela časopis in z blestečimi očmi hlatala:

»Mati, mati, to bo zame! Ljuba, srčkana mamica, saj smem, kajne da smem? Ne boš me zadrževala, da odidem? Reci da, no, reci!« Držala je mater za obe rameni, pa ne ravno nežno.

Mati je prebledela, spet ji je začelo razbijati srce in pritisnila si je obe roki na prsi. Vsa preplašena je pogledala v obraz hčerke, ki jo je presegala za polovico glave. »Dekle, ali se ti meša? Saj še ne vem, za kaj gre!«

»Saj res, oprost! Od veselja sem vsa iz sebe. Tukajle v oznanilih je, poslušaj, potem pa reci, ali ni res kakor za nalašč zame! Tako sem srečna, tako srečna!« In tako se je visoko, vitko deklet — zala Mara ravno ni bila, tudi ne posebno lepa, imela pa je sveže, ljubo, razumno obličje, svetle, rjave oči in prav take lase, dihalo je iz nje nekaj trdnega, zanesljivega in veselega, da je morala ugajati vsem, ki so z njo prišli v stik — ta velika Mara torej vrtela okoli svoje osi in hkrati vihrela nad glavo časopis.

Materi se je kar v glavi zavrtelo; sedla je. Prav tedaj je pa tudi Mara dokončala svoje obrate; obstala je, da zopet pride do sapa. »Zdaj sem pa že pametna prav zares! Poslušaj: Zaseben učenjak v Benetkah išče mlado, nemško, izobraženo damo kot tajnico, ki bo obenem družabnica njegovi 18 let

stari hčerki brez matere. Zahteva se znanje italijanščine in spretnost v strojepisju. Plača dobra. Nastop če mogoče takoj. Obrniti se je na naslov: Dottore Jacopo Morotti, Palazzo Morotti, Canale Grande, Venezia. — No, mama, kaj praviš?«

Ihte je velika deklica pokleknila k materi na tla in jo objela z obema rokama. »Saj bom smela, kajne da?«

Mati je trepetala. »Otrok, saj...«

Pa Mara se je je oklenila še tesneje, še burneje; po licih so ji lile solze. »Mama, pusti me v svet, pusti me! Moram v življenje — tukaj mi je tako tesno, da bom shirala!«

»Kaj pa jaz? In tvoji bratje?«

»Tebe imajo, ti pa nje! Potrebna vam nisem. Oh, mamica, pusti me!« Borila se je, kakor da ji gre za zveličanje.

Rada bi bila mati rekla: »Potrebujem te; moje moči mi pogosto ne zmagajo vsega dnevnega dela. Dolžnosti mi postajajo pretežke.« A kdaj je še mati mislila nase? Tudi ta je samo mirno in ljubeče pogledala svojega razburjenega otroka, ga rahlo pobožala po rjavih laseh in mu odgovorila: »Mara, premisliti moram; tako hitro se ne morem odločiti. Posvetovati se moram sama s seboj.«

»In pa s tajnim svétnikom tvoje vesti, le kar priznaj,« se je kujala Mara in jo poredno pogledala.

»Kaj misliš, da to skrivam? Dober in pameten mož je, že dostikrat mi je bil v tolažbo in pomoč, čeprav je še mlad.«

»Hm,« je zagodla Mara, da nisi mogel vedeti, velja li slavljeno modrosti omenjenega moža ali pa njegovi mladosti.

Mati je zmajala z glavo. »Take ste zdaj dekleta. Če mož ni plesalec in se vam ne laska, ne velja nič, čeprav vam tisti, ki to bolje znajo, kvasijo same neumnosti!« Mati je bila huda, na glasu se ji je poznalo.

Mara pa se je zasmejala, kakor da tega ne vidi. »Če je kdo bolj gibčen, se mu dobro poda.« Nato se je z obema

rokama oklenila matere okoli ramen. »Posvetuj se torej s svojim tajnim svétnikom! Nič me ne skrbi, saj me imaš rada. Jaz pa tačas odnesem prepisane akte. Saj z delom zdaj tako nič ni; ne morem mirno sedeti. Razen tega pa tudi moja blagajna potrebuje doklad, le poglej!« Privlekla je denarnico, jo obrnila in stresla. »Golo pogorišče!«

»Pavliha!« je rekla mati, pa vendar nežno in ponosno — da, res ponosno — zrla v mlado, jasno obličje.

Nato je odšla k »tajnemu svétniku svoje vesti«, kot so ga imenovali poredni otroci. Bil je doktor prava Franc Hilt, ki je po nagli smrti družinskega očeta zasedel njegove izpraznjene sobe in s tem podprl znatno znižane dohodke vdove profesorja Fallerja. Bil je najbolj vnet učenec in pristaš slavnega pravnikarja Fallerja; zdaj pa je prav tako hvaležno spoštoval družino svojega oboževanega učitelja.

Gospa profesorjeva je nanj mnogo dala. Nobene važne stvari se ni lotila brez njega, za kar so jo otroci pogosto dražili, zlasti starejša dva. Pa se ni dosti zmenila.

»Le smejte se! In vendar mi je za sina in očeta, nad svoja leta zrel in razumen. Kaj naj bi zapuščena žena brez njega?«

Otrokom pa še na misel ni prišlo, da bi se iz sostanovaleca norčevali; le dražili so radi. Celo ljub jim je bil in njegovo mnenje so spoštovali. Le Mara je sem in tja začela nad njim skomizgati z rameni, odkar je obiskovala plesno šolo.

K temu gospodu torej je zdaj mati stopila v svoji novi stiski in negotovosti srca. Še polna oklevanja in skrbi je potrkala na njegova vrata. Ko pa je začula njegov dobri in mirni »prosto«, ji je bilo takoj malce lažje.

Mara se je medtem naglo pripravila za izhod. V veži je obstala in nehote prisluhnila proti vratom nekdanje očetove delavnice, od koder je bilo slišati pridušene glasove. Celo nekaj korakov je napravila proti vratom, pa je hipoma zardela ko mak in se kot vrtavka zasukala na petah. Razločno ji je v duši rekel nek glas: »Otroci, prisluskovanje ni lepo!« In že je Mara hitela po širokih hrastovih stopnicah, kot da jo preganja sovražnik. (Dalje)

»Naša Zvezda«

Izdaja jo škofijsko vodstvo DMK v Ljubljani in Mariboru (dr. T. Klinar).

Urejuje jo dr. P. Simončič, stolni vikar.

Izhaja ločeno za dijake in dijakinje, 14 dnevno med šolskim letom, 1. in 15. dne v mesecu.

Stane celoletno 1937/38:

po pošti za dijakinje 8 Din

za nedijakinje 15 Din

posamezna (ločena številka)

po znižani ceni za dijakinje 50 par.

Uprava: Ljubljana, Streliška ul. 12/II (Ljudski dom).

Rokopise naslavlajte na: Uredništvo »Naše Zvezde«, Ljubljana, stolno župnišče, Semeniška ulica 2/II.

Tiska Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani (K. Čeč).